

Józanul?

VISSZHANG - LIV. évfolyam 27. szám, 2010. július 9.

Marton László írása az izraeli útvesztőről ([Jeruzsálemről józanul](#), 2010/23., jún. 11.) úgy hatott rám, mint egy fordított paprikaspray - ordítok a fájdalomtól, mert jeles emberek szemét elvakította a hazug propaganda.

Izraelről nem kell hallgatni, sőt, ideje lenne már végre kimondani a tényeket, a maguk póre valóságában, de semmiképp *a megszálló, erőszakos Izrael és a szegény, szerencsétlen palesztinok* leegyszerűsítő, propagandisztikus képletében! Mert a hazugság itt kezdődik, az igazság pedig ennél sokkal mélyebbről fakad.

Izraelről és a konfliktus egészéről beszélni kell, mint ahogy Izraelen belül megteszik naponta, nyíltan és sokszor fájdalmasan keresve a megoldást. Oslo¹ idején sokan hittük, hogy megleltük a kulcsot a békére nyíló ajtóhoz, Camp David² után pedig úgy tűnik, hogy a kulcs éppen nem az „erős” Izrael kezében van.

Nem beszélek jeles emberek nevében, csak a magaméban, aki 1985-től élte át Izrael háborúit, nevelte a gyerekeit, napi gyakorlatként együtt dolgozott palesztinokkal - olyanokkal, akik izraeli állampolgárok, és olyanokkal is, akik a Palesztin Autonómiában élnek ma. Természetesen elfogult vagyok, de nem vak és süket a mások bajára. Ugyanakkor elég közelről láttam és éltem át a konfliktust, napi szinten, hogy magamra vegyem az Izrael-ellenes propaganda szövegeit, még akkor is, ha az jeles, zsidó személyiségek hangján szűrődik át.

Simon Peresz, akinek feltétlen híve vagyok ma is, az életét tette a konfliktus megoldására, és nem rajta múlt, hogy ott tartunk, ahol ma.

A Négy Anya mozgalom tagjaként, miközben a fiam Libanonban harcolt (az első, két évtizedes libanoni háborúban), őszintén hittem, hogy ha Izrael kivonul Libanonból, akkor minden probléma megoldódik az északi határon. Annyira sikeresek voltunk, mint civilek, hogy kieroszakoltuk az Ehud Barak vezette kormánytól a kivonulást, csak azzal nem számoltunk, mi, európai gondolkodású izraeliek, hogy ez a gesztus a Közel-Keleten a gyengeség jeleként rögzül a szemben álló feleknél, és nem megbékélést, hanem elszántabb harcot vált ki ellenünk.

Még a gázai kivonulást³ is támogattam, mert szerettem volna remélni, hogy a terület feladása a béke záloga. Akkoriban egy vallásos településen dolgoztam, ahol minden házon narancssárgára váltott a nemzeti zászló a gázai települések felszámolása elleni tiltakozásul, az autókra narancssárga szalagokat aggattak, amelyeket naponta leszedtem a kocsinkról, jelezve a saját véleményemet a dolgról. Az építkezésen egy palesztin testvérpárnak adtam munkát - egyikőjük már benősült Izraelbe (egy galileai arab lányt vett feleségül, hogy megszerezze az izraeli személyi igazolványt - évente több ezer ilyen közvetített házasság születik), míg a testvére továbbra is a „megszállt területeken”, vagyis az akkor már Palesztin Autonómiához számító településről jött mindennap. A nem kis biztonsági kockázatot jelentő foglalkoztatást az „izraeli” testvér könyörögte ki, mondván, ha nem lesz munkája a testvérenek, akkor a terrorbandák hálójába kerül a családja.

A konfliktus alakulása, bármily szomorú is ez a tény, ugyanis már rég nem Izraelen múlik, a kezdeményező fél a terror, az a nemzetközi, iszlamista, fundamentalista terror, amelynek az izraeli-palesztin konfliktus legfeljebb a kirakata, de közel sem a teljessége. Ez az, amit az igen sokra becsült európai, amerikai, akár zsidó értelmiség nem hajlandó észrevenni.

A dolgok sokat változtak az 1948-as felszabadítási háború óta: ahogy Uri Avnery egykori kommandósból feltétlen palesztinimádó ultrabaloldali személyiséggé vált, úgy a *HaI'aretz* sem tartozik már régen a tekintélyes és mérvadó izraeli lapok közé. Legfeljebb arról híres, hogy vezető arabisztikus publicistája, Gideon Levy nemcsak nem beszél, de nem is ért arabul. Utóbbi a nagyobb probléma, és ez az, ami belengi a nyugati világ értelmiségi köreit is.

Izrael keservesen tanulta meg, hogy a Közel-Keleten semmire nem megy a zsidó-keresztény értékekre alapuló mentalitással, el kell felejtse a genfi egyezményeket, ha a maga háborúját az országa védelmében sikeresen akarja megvívni. Attól, hogy a dolgok ilyenén való alakulását nem szeretjük, a tényekkel mégis szembe kell néznünk.

Etikusan meghalni, vagy minden eszközzel harcolni az életünkért - Izraelnek csak ez a két választási lehetősége van!

Ott, ahol nem estek Scudok 1991-ben a békés lakosság fejére, mint Izraelben, az első iraki háború idején, amelyben izraeli erők egyáltalán nem vettek részt, csak lakossága volt hat héten át gázmaszkokkal felszerelt betonszobákba zárva, ott talán nem fogják fel, hogy hol húzódnak az erővonalak... Csendes párizsi kávéházakban talán el sem tudják képzelni azt az Izraelt, ahol az oslói „békefolyamatot” autóbuszok felrobbantása kísérte, legfeljebb, ha maguk is abban a tel-avivi vagy jeruzsálemi kávéházba izogognának, amely mit sem sejtő vendégeivel robbant fel a kilencvenes években... Akinek nem tetszik a „fal”, ami ma elválasztja Jeruzsálemet az Autonómiától, nézzen egyszer annak az anyának a szemébe, akinek a lánya egy bevásárlóközpontban robbant fel 16 évesen, mert egy másik lányt sikerült annyira elvakítani, hogy a halált szebbnek találta az életnél!

Nem kellene már elhallgatni mindazt a szenvedést, amit a dél-izraeli városok lakói szenvedtek el évek hosszú során, amikor a „Nechas Cefa” riasztó jelszót hamarabb tanulták meg a sderoti csecsemők, mint az anyjuk nevét! A nyugati média erről mélyen hallgat, miközben a gázai éhezőkéről fecseg szünet nélkül, anélkül, hogy valaha ott járt volna. A CNN, a Reuters és társai „megbízható” arab munkatársai küldik a híreket a térségből, évek óta. Olasz anyanyelvű filmes barátom panaszkodott az ezredfordulón, hogy az olasz tévés stábok mind elmaradtak, nem viszik a vásárra a bőrüket, palesztin külsősökkel dolgoztatnak... Lassan nincs különbség az al-Dzsazíra és a CNN között.

A fundamentalista terror, amelynek kimondott célja a nyugati típusú civilizáció eltörlése, remekül használja erre a nyugati típusú média minden önellentmondását. Pedig Hitler óta tudnunk kéne, hogy a demokráciát fel lehet számolni demokratikus eszközökkel is, az elvhű demokraták inkább becsukják a szemüket, semhogy észrevegyék a valódi veszélyt.

A palesztin nép valóban nagyon szerencsétlen helyzetben van, de közel sem Izrael miatt. Elsősorban saját vezetői, illetve az azok mögött húzódo, iszlám, fundamentalista diktatúrák miatt, amelyeknek érdekében áll a konfliktus napirenden tartása. Az iráni atombomba-gyártásról kiváló figyelemelterelő hadművelet volt például a Marmara-akció, vagy ahogy a Latma tévének a You Tube-on fergeteges sikert aratott paródiája, a *We Con the Word* kimondja: „ha nincs elég halott, akkor megcsináljuk a világ legnagyobb átverését”.⁴ A propalesztin propaganda sikere valóban az, hogy a Hamaszról el tudja hitetni, hogy Teréz anya ártatlanságú társaság, hogy a Nyugat képes a békeaktivisták jelmezében nem észrevenni a terroristák működését.

Európában és másutt is meg kellene érteniük a békeharcos értelmiségieknek, hogy működőképes palesztin államot nem az izraeliek, hanem csak a palesztinok maguk hozhatják létre!

Rengeteg lehetőségük volt erre 1948 óta, de mint tudjuk, nem ebbe fektettek energiát, hanem az ellenállásba. Miután a kezdeti célt, mármint a zsidók tengerbe kergetését nem sikerült elérniük a szomszédos arab országoknak, a nyílt katonai küzdelmet felváltotta az alattomos terror. A hetvenhármas jom kippuri háború volt az utolsó, amelyben reguláris hadseregek küzdöttek egymással. Azóta a gerillaharc és a terror az Izrael-ellenes front eszköze.

Amibe belebuktak az amerikaiak Vietnamban, a NATO-erők Afganisztánban, az izraeliek meglehetősen sikereket értek el. Veszteségek vannak, de a Hezbollah és a Hamasz iráni és szíriai segítséggel sem tudta felborítani a zsidó állam stabilitását. Izrael folyamatos háborút visel a terrorral szemben, miközben biztosítja lakossága nagy részének normális életet. Nem elég humánus az ellenőrzőpontok rendszere vagy a „fal”? - lehet, de kevesebben halnak meg terrortámadásokban, mint a kilencvenes években, és Izrael feladata éppen ez - megvédeni a lakosságát.

Értelmiségi körökben Izraelben is divatos utálni Avigdor Liebermant - nem szimpatikus ember ez az erős orosz akcentussal beszélő politikus, egyszerűen azért, mert kimondja, amit gondol, és amit minden normális országban természetes lenne, mármint a haza védelme. Ez egyedül Izraeltől elfogadhatatlan. Izraelnek a palesztinok védelme lenne a feladata a művelt Nyugat szerint...

Hogy mi rejlik a nyugati civilizáció önsorsrontó világképe mögött, azt érdemes lenne alaposabban megvizsgálni, de maradjunk Izraelnél.

Közvetlenül Jeruzsálemben. Az ENSZ, amely annak idején egy teljességgel abszurd határvonalú felosztási tervet fogadott el, és sem akkor, sem azóta nem képes egyetlen konfliktust sem kezelni. Sehol, nemhogy a tűzfészeknek minősített Közel-Keleten.

Az ENSZ katonai felügyelete szeme láttára rabolt el a Hezbollah 2000-ben három izraeli katonát izraeli területről, miután Izrael kivonult Libanonból. Semmit nem tett a rakétatelepítések ellen, amelyek a második libanoni háborúban oly sikeresen működtek észak-izraeli települések szétlövésében. Haifaiak sokat tudnának erről mesélni, de az ő szavaikra és nyomorukra nem kíváncsi a CNN. Internetes portálokon buktatták le a bejrúti hullá-manipulátorokat, akik nem átallottak gyerektetemeteket hurcolni egyik helyszínről a másikra, hogy beütessék a nemzetközi médiát az izraeli légierő gáztetteiről szóló hírekkel.

Jeruzsálem a hatnapos háborúig egy tűzszüneti vonal mentén volt elvágva, nem pedig etnikai alapon. Az izraeli véderő „egyesítette” a várost, amikor az Izraelre támadó hadseregeket kiszorította.

Évezredekken keresztül a győztes hatalom diktálta a feltételeket a békekötésre, az egyedüli kivétel Izrael, amely számára a vesztesek és külső segítők igyekeznek meghatározni a békés élet kereteit! Mintha Hitler a berlini bunkerből jönne elő, és diktálná a békedekrétumot!

A palesztin állam működőképessége nem azon múlik, hogy hol van a fővárosa, hanem azon, hogy van-e önálló infrastruktúrája, képes-e munkát és kenyeret adni népességének. Ezekre pedig, dacára a folyamatos segélyeknek, évek óta nem képes pozitív választ adni, de vélhetőleg nincs is ilyen szándék. A terror-biznisz egyes palesztin vezetőknek nagyon is kifizetődő, és éppen saját népük nyomorának fenntartása az alapja.

A zsidó állam 1948-ban alakult meg hivatalosan, de már 1920-tól megindult az államiság infrastruktúrájának kiépítése. A mindössze hatszázezer lélekszámú újszülött állam egymillió menekültet telepített le, utakat és városokat épített. Hatvan év alatt, dacára a folyamatos háborúskodásnak, elérte a nyugat-európai életszínvonalat, benépesítette a sivatagot, sikeres államot hozott létre, megtízszerezte népességét. A népesség 75 százaléka zsidó, több mint húsz százaléka arab.

Senki nem gondolja, hogy az araboknak távozniuk kéne a megszületendő palesztin államba egy békemegállapodás esetén, viszont a jövőendő Palesztinának steril zsidómentes övezetnek kell lennie! Egy (hatnapos), aztán még egy (jom kippuri) győztes háború után a vesztes kell visszakapjon minden területet, amelyen egyébként békés otthonok helyett rakétakilövő-állásokat telepít a nemzetközi segélyeket felhasználva? A kiűrt zsidó településeket lerombolták a Gázai övezetben, az ültetvények helyén előretolt rakétaállások vannak. Hogy mennyi kárt tudnak okozni, arról sokat tudnának mesélni Netivot, Sderot lakói.

Az első iraki háború idején gázai arabok sétáltak Ramat-Aviv elnéptelenedett utcáin - akkoriban azt terjesztették, hogy a zsidóknak már csak pár hetük van, Szaddám Huszein felszabadítja Palesztinát, és már

most érdemes kinézni a jövődő lakást... Hogy a jóslat nem vált be, az nem az európai, békeszerető értelmiségen múlt, és megbocsásson Márton László, ha most is jobban bízom az izraeli kormányban és a hadseregben, mint az ENSZ-ben.

Ahogy a legutóbbi, ferihegyi motozásos biztonsági ellenőrzést volt alkalmam átélni, eszembe jutott az a tíz évvel ezelőtti felháborodás, amely a tel-avivi reptéri vizsgálatokat kísérte anno. Azóta, sajnos, tapasztalt egyet és mást a világ az iszlamista terror lényegéről, és védekezik, ahogy tud. Akár azzal is, hogy minden békés utazót megmotoznak, mielőtt felszáll egy repülőgépre. Attól tartok, hogy lassan érdemes lesz számításba venni a párizsi kávéházak robbanásveszélyét, aminek nem valószínű, hogy negyvenhárom év izraeli megszállás az oka.

¹ (http://en.wikipedia.org/wiki/Oslo_Accords)

² (http://en.wikipedia.org/wiki/2000_Camp_David_Summit)

³ (http://en.wikipedia.org/wiki/Israel%27s_unilateral_disengagement_plan)

⁴ (http://www.youtube.com/watch?v=lnSR6RhdqxM&feature=player_embedded)